SZÍV-HANG

A PESTSZENTLŐRINCI FŐPLÉBÁNIA IDŐSZAKOS KIADVÁNYA

XXVIII. évfolyam/4. szám

Övé az idő és övé az örökkévalóság

Bár húsvéti mondat, a húsvéti gyertyára írjuk, mégis, amikor idén a közelgő karácsonyra gondolok, valamilyen okból ez a mondat az, ami újra és újra előkerül bennem.

Nyilván életkorral is összefüggő erős élmény, hogy milyen gyorsan eltelt a 2024-es év, mintha ülnék egy vonaton, amely egyre gyorsabban halad a cél felé, és a Karácsony így nézve egy elsuhanó állomás. Van egy kis világunk itt a plébánián, ahol kiszámítható rend van, ahol elvégezzük a készületeket, zajlanak a roráte misék most is, amikor ezt a szöveget írom. Zajlanak a különféle gyűjtések és talán a bűnbánati előkészületek is: tesszük a dolgunkat hittanórákon és sok másféle szolgálatban. Van ebben valami megélt örökkévalóság: a helyünkön vagyunk. Ilyen a rend.

Giovanni Battista Pittoni: Szent Család

A másik oldalon ott van körülöttünk a világ rendetlensége. Sőt, ne tagadjuk, a 2024-es évben erősen megéltük az egyház rendetlenségét is. Ott vannak körülöttünk a botrányok, ott vannak körülöttünk a hiányok, ott vannak körülöttünk a meg nem válaszolt kérdések. Életünkben, családjainkban is körül vesznek bennünket. Ez is egy valóság. Övé az idő, amelyben zajlik mindez. Ez az idő lassan kicsúszik a kezünkből, mert soha nem is volt a miénk, mert az övé. A kisgyermeké is, aki társunk lett az időben.

Ő adja nekünk az örökkévalóságnak ezt a földi tapasztalatát, a szentmiséknek, az ün-

nepeknek és a hétköznapoknak ezt a talán valahol egészséges ritmusát, az életnek az örömét, amit fölfedezünk a családjainkban, és ő adja nekünk azt a tapasztalatot, hogy nem itt van a hazánk, hogy itt csak vándorok vagyunk, vándorlunk az éjben, ahogy a taizéi ének mondja. Ő maga is vándor lett, erről szól a karácsony, ő maga is bejárta az utat, és maga is várta azt a befejezést, amely félelmetes, lenyűgöző és amely az ő teljes győzelmét jelentette.

Övé az idő és nekünk adta, és övé az örökkévalóság, és nekünk fogja adni. Amikor készülünk karácsonyra, lássuk meg ezt a távlatot is. Megkaptuk az Istent, velünk az Isten, mindörökké velünk az Isten. Adjunk hálát érte!

Gábor atya

A nap fia

Oly mag szenteltetett meg,
melyet elkerül a halál
Kihajt Mária méhéből,
mint fény a Napból,
Melegséget, világosságot hozott
pedig ő is fázott,
Kisded dundi gyermek oly csepp,
Egy csöppnyi reményre vár a világ,
Tenyerében hordozza őt.
Lelke hit remény a szívekbe ér
azon az éjszakán.

Kurucz Mária

Tartalom

Övé az idő és övé az örökkévalóság 1

Ciklus show és Titkos Küldetés® 3

Jelenlétünk a helyi pszichiátriai intézetben 4

Korhatár nélkül 8

ELÉG JÓ - Házaspáros lelkigyakorlat Balatonalmádiban 9

Egy személyes reflexió... a házaspáros lelkigyakorlatra 10

Bölcsőtől a Primiciáig – 7. rész 11

Plébániánk hírei, információ 12

Ciklus show és Titkos Küldetés®

Immár többedik alkalommal került sor a plébánia emeleti közösségi termeiben a Ciklus-show és a Titkos Küldetés® nevet viselő egész délelőttös kiskamasz felvilágosító foglalkozásokra.

A Szent Lőrinc Katolikus Általános Iskola ötödik és hetedik osztályos diákjainak meséltünk a termékenységről és a fogantatás csodájáról.

A lányoknak szóló Ciklus-show program megalkotója és elindítója Dr. med. Elisabeth Raith Paula müncheni doktornő. Központi gondolata, hogy a serdülő lányok énképét erősen meghatározza, mit gondolnak a testükről és a kamaszkori változásokról. A programot Magyarországra a Kecskemét-Széchenyivárosi Közösségépítő Egyesület hozta be és adaptálta.

A drámapedagógiai jellegű, játékos és egyben sok biológiai ismeretet átadó foglalkozás során gazdag eszköztár segítségével látványosan és izgalmasan elevenítjük meg a női ciklus történéseit, a megtermékenyítés csodáját. Ezután beszélgetünk a lányokkal az őket aktuálisan leginkább foglalkoztató menstruációról. A női nemi szerveket finom drapériákból felépítve az Élet színpadaként mutatjuk be. Többek között zenehallgatással és egyéb érzékszervek bevonásával segítjük őket a biológiai folyamatok könnyebb megértésében. A foglalkozás legfőbb mondanivalója, hogy a testük érték, amire fontos vigyázni és hogy jó dolog nőnek lenni!

A fiúk programját Tirczka Imréné Zsófia védőnő, többgyermekes édesanya indította el a Ciklus-show program bevezetését követően. A mottója: "Férfias felelősséggel az életért" fémjelzi, mit is szeretnénk a fiúknak - a sok-sok ismeret mellett - legfontosabb üzenetként átadni:

Az igazi férfivá érés feladat, fontos, hogy ne csak testben, hanem lélekben, fejben is férfivá váljanak, akik képesek lesznek édesapaként az élet felelősségteljes továbbadására. A fiúk egy kerettörténet alapján titkos küldetésre indulnak, melyben, a dramatikus

játék eszköztárának segítségével, élményszerűen ismerhetik meg a serdülőkori testilelki változásokat, a férfi test működését, a fogantatás, a magzati fejlődés és a születés csodáját. A lányokat értintő termékenységi folyamatokról, a menstruációról is szót ejtünk, felhívjuk a figyelmüket, hogy legyenek ilyenkor türelmesek, tapintatosak az osztálytársnőkkel, lánytestvérekkel, anyukájukkal.

Visszajelzések a gyerekektől és a szülőknek tartott programbemutatóról:

„A ciklus-show rátette az i-re a pontot, most már egész másképp gondolok a havi vérzésemre!" *(Laura, 13 éves)*

„Legnagyobb újdonság számomra a titkos kód és a férfiember fejlődése volt." *(Marci, 12 éves)*

„Sokat segített a foglalkozás abban, hogy könnyebben tudjunk a fiammal komoly témákról (pl. serdülőkor, nemiség, termékenység) beszélgetni." *(szülő)*

A foglalkozások az elmúlt évek során többezer fiúhoz és lányhoz juthattak el határon innen és túl. A Ciklus-show idén ünnepelte 25 éves jubileumát.

Köszönjük a nővéreknek és az atyáknak, hogy a plébániára is befogadták a két programot! Szívesen adunk bővebb tájékoztatást és válaszolunk a felmerülő kérdésekre az alábbi elérhetőségeken:

Ciklus-show:
Szerján Kinga: kingaszerjan@gmail.com
Titkos Küldetés:
Ágostházy Noémi: noemi@agosthazy.hu

Jelenlétünk a helyi pszichiátriai intézetben

Még tavaly márciusban a XVIII. kerületben lévő Fejér Megyei Gesztenyés Egyesített Szociális Intézmény Dr. Leel-Őssy Lóránt Otthonából megkeresték Harmai Gábor atyát, hogy segítséget kérjenek felolvasáshoz mentálhigiénés betegek számára.

Többünket megmozgatott a hír, megvolt Gábor atya által az összeköttetés módja is, így felvettük a kapcsolatot a mentálhigiénés csoportvezetővel, Göllnerné Palásti Mariannal, aki szívesen fogadott bennünket – azóta is folyamatos és aktív a kapcsolatunk – és bemutatta az intézetet.

Valaha ez volt a nagy, lőrinci SZTK, aztán a súlyos betegek rehabilitációs kórháza, majd pszichiátriai lakóotthon lett.

Az intézmény két épületegyüttesből áll. Szép nagy, közös park övezi az épületeket.

A főépületben négy osztály van, ahol összesen 140 lakó él, valamint itt található az igazgatási terület, több közösségi terem és a kiszolgáló egységek.

Az osztályok a lakók egészségi állapota alapján vannak kialakítva. Az 1-es osztályon azok a lakók élnek, akik többnyire ágyhoz kötöttek, és a mindennapi életvitelükhöz – úgymint az étkezés, a tisztálkodás, öltözködés, – segítségre szorulnak. A 2-es osztályon a férfiak, a 4-es osztályon a női gondozottak vannak. Ők önállóan közlekednek és a házirend szerint telnek napjaik. A 3-as osztályon azok a lakók élnek, akik alkalmasak a rehabilitációra. Sokan kijárnak külső munkahelyekre dolgozni, illetve az intézmény területén belül találják meg azt a tevékenységet, ami leginkább megfelel nekik.

Az intézmény területén található három családi ház jellegű épület, mely együttes képezi a Dr. Leel-Őssy Lóránt Lakóotthont. A három épületben összesen 36 fő, házanként 12 ellátott él. Ők képesek az önellátásra, mindannyian dolgoznak, környezetüket és magukat rendben tartják.

Az intézmény nagy hangsúlyt fektet arra, hogy az itt élő gondozottak minél hasznosabban tölthessék napjaikat. Lehetőség van az intézményen belüli munkavállalásra, terápiás tevékenységre, és a szabadidő tartalmas eltöltésére is.

Önkéntesi tevékenységünk szervezése döcögősen indult. Ki, mikor érne rá nem csak a szolgálatra, de a bemutatkozásra is. Mert hogy természetesen az is kellett az alapvető információk átadása miatt; milyen az intézmény, a szerkezete, kik a lakói és hányan vannak, mit szabad tenni, illetve mit kell elkerülni az érintkezések folyamán, hol vannak a súlyosabb esetek, hogyan működjünk együtt ápolókkal és mentálhigiénés szakemberekkel, mi a teendő vészhelyzet esetén. A portán rendszeresen jövet-menet be kell jelentkezni. Aztán felmérni, hol igénylik szolgálatunkat.

Szentmise bemutatása Gábor és Gergő atyák – most már András atya – által már korábban is volt, beteglátogatás pedig a Mária Légió tagjainak jóvoltából. A havonta bemutatott szentmise továbbra is megmaradt, sőt a hónapok utolsó péntekén a lakókat is kihozták (mind a mai napig) a plébániára az aktuális evangélium elmélyítésére, beszélgetésre.

Ezek adottak voltak, amint az is, hogy minden hónapban előre meghatározott programok vannak az ápoltak számára. Nemcsak helyi foglalkozások, de buszos kirándulások, strand, vásárlás gazdagítják napjaikat, sőt még évente „ki mit tud"-on is versenyeztetik egymással a hasonló intézmények lakóit.

Akkor most hol kezdjük? Miként tudnánk bekapcsolódni az intézmény életébe? Mert, minden délelőtt 14 óráig szervezett elfoglaltságuk van az ellátottaknak – már ha maguk is akarják! Nem így a földszinti ápolási osztályon. Ott vannak a súlyosabb esetek, akik szigorúan csak kísérettel mehetnek ki még a parkba is. Hát lássunk neki ott, ahol nagyobb a szükség! Kissé szomorú látvány fogad bennünket egy közös teremben a négy asztalnál ülő, főként magatehetetlen, csak magukba mélyedő, több tolókocsis, sokszor össze-vissza beszélő, vagy hallgatag embertársainkkal. Ápolók sürgése-forgása, mert mindig van valaki, akit éppen tisztába kell tenni, vagy megetetni, ruhákat kell válogatni, letörölni, feltörölni valamit. Szóval nem valami vidám látvány! De! Az itt élők szeretetreméltóak, olyanok, mint a gondozásra váró kisgyerekek, kiszolgáltatottak és ártatlan a mosolyuk! Megindít a létük, Isten gyermekei és szegénykéi! És valóban! Szeretet nélkül nem lehetne velük lenni, így minden más mellékessé válik. Egy mosoly, egy kedves gesztus a gondozott részéről, mert érzi, hogy törődnek vele, és ez igazi ajándék számunkra!

Rajzokat színeznek, festenek, papírvirágokat csinálnak, kivágnak és összeállítanak filc-

ből, papírból mintákat, horgolnak, az ügyesebbek szépen kézimunkáznak. Kilenc órától 11-ig egybegyűlnek közös foglalkozásra egy külön épületben. A férfiak egy része pedig a kertben tevékenykedik: söpör, füvet nyír, zsákokat ürít, székeket helyez el a parkban. Mert az is van, szép, nagy, karbantartott veteményessel, fákkal, nagy, füves területtel, pihenőkkel.

A lakókkal az ápolókon, orvosokon kívül mentálhigiénés szakemberek foglalkoznak. Próbálják – és néha sikerrel – aktivizálni őket, vagy csak az emlékek felidézését kibontani belőlük. Nem könnyű. Zenével, közös énekléssel, verseléssel már jobban megy, főként, ha kívánság műsor van, és megmondják mit szeretnének hallani. Vagy kiviszik őket teázni a kertbe, asztali játékokat játszani, beszélgetni.

Felvetődik a kérdés, hogy a fentiek fényében miként tudunk a tevékenységekhez bekapcsolódni. A lakók és az ápolók segítségünkre vannak, hogy kik, mit szeretnének, de ez nagyon viszonylagos, mert lehet, hogy éppen nem nyitottak az általunk gondolt és tervezett elfoglaltságra. Általában elkezdik hallgatni a kért mesét, olvasmányt, majd szép lassan tovább mennek, vagy csak fáradtan leülnek maguk elé nézve. Leleményesnek kell lenni!

Ha Urunk küldött, és meghallgattuk hívását, akkor dolgunk van ott, még ha csekély is! Ez a másfél év megtanított bennünket, arra, hogy megszokják rendszeres jelenlétünket, már örömmel üdvözölnek, beszélgetünk velük, sétáltatjuk őket, és olvasunk nekik – különösen az egyik betegnek, akit minden érdekel, örül, ha jövünk, maga hoz olvasnivalót, vagy csak beszélgetni óhajt. Érdekes módon az általunk jónak és szépnek tartott témák kevésbé figyelemre méltóak számukra, inkább maguk terelik a beszélgetést a felé, amely érdeklődésüknek jobban megfelel. Megszoktak bennünket, már maguk – akik erre képesek – mesélnek arról, mi történik az intézményben, mit csinálnak napközben.

Részt vettünk zsűritagként – a vezetőség megtisztelt bennünket felkérésével – az évente megrendezésre kerülő ki mit tud versenyükön. Idén különösen szép éneket választott az ápolási osztályról a mentálhigiénés gondozó három beteg számára, hozzájuk közelálló szöveggel:

„Mit tehetnék érted, hogy elűzzem a bánatod?
Hogy lelked mélyén megtörjem a gonosz varázslatot?
Mit tehetnék érted, hogy a szíved mélyén öröm legyen?
Mit tehetnék, áruld el nekem!” (Bródy J. dal)

Nagyon megható volt! Ezek csak morzsák, melyek során az előadásaikból bepillantást lehet nyerni életükbe, örömeikbe, vágyaikba, bánatukba, még ha csak egy-két szóra, gesztusra is nyílnak meg. Akármilyen csekélységben is, de segítjük az életüket. Rendszeresen imádkozunk értük, és nem csak úgy, az idő agyoncsapása miatt járunk hozzájuk, hanem Valaki küldött bennünket felhasználva adottságainkat, közvetíteni Urunk törődését irántuk.

Egyik nagyon szép élményünk a közelmúltban az ápolási osztály egyik gondozottjának keresztelése volt a főplébánián. Maga a liturgia is felemelő, de Gábor atya olyan személyesen, figyelemmel az illető állapotára celebrálta a szertartást, hogy igazán felejthetetlen volt.

Réka, Adrienn és jómagam rendszeresen járunk felolvasni, sőt Réka német tudásának köszönhetően társalog az egyik lakóotthonban lévő gondozottal németül. Sétálnak a parkban, néha meghívja otthonába egy kis eszmecserére.

Réka: „Én, mikor a lakópark egyik betegével, A-val németül beszélgetek és mások is jelen vannak, akikkel szintén nagyon jókat lehet beszélgetni és szívesen beszámolnak családjukról, vagy más elfoglaltságukról, akkor A közbeszól, hogy azért vagyok ott, hogy vele németül beszéljek. De nem sokkal a bemutatkozásom után, az intézet vezetője azzal állt elő, hogy jó lenne egy beszélgető csoport is itt a lakóotthonban. Szerintem is jó lenne, és tényleg nagyon jól el lehet velük beszélgetni, sokszor elég meghallgatni őket. Én akkor azt azért nem akartam vállalni, mert Gábor atya felolvasókat hirdetett”.

Jó lenne, ha lennének még vállalkozók erre is!

Jómagam számára – kamilliánus lévén – nem idegen tevékenység a kórházlátogatás, hiszen csak folytatom azt, amit kamilliánus társaimmal együtt 25 év előtt ugyanezen a helyen, ugyancsak a betegekkel való foglalkozások után abba kellett hagyni. Most a felolvasás mellett a sétáltatások alkalmával sokat énekelünk, a szentmisére pedig elkészítjük az oltárt, gyakoroljuk közösen az előre összeállított miseénekeket. Többekkel vagyunk beszélgető viszonyban, mesélnek életükről vagy elmondják szükségleteiket. Ha mód van rá, ebben is igyekszünk segítségükre lenni.

Erre tettünk fogadalmat, hogy Urunk szeretetét vigyük a szükségben szenvedőknek – főként azoknak, akiket senki sem látogat – kiegészítve ezzel is a helyi gondozók áldozatos, nehéz munkáját, törődését irántuk.

Írta: Sz. Mariann az intézmény vezetőjének kiegészítésével

Amo ergo sum

Tövis nélküli rózsa,
Mennyei fiú szeretet e kettő egy,
Fényből él és ad és nem sebez,
Kihajt a földből a rózsa,
Kihajt a szívedből a szeretet,
Kihajt Mária méhéből a szent magzat,
a fény gyermeke.

Csillagpor

Nem lett porból, nem lett porrá,
Pirkadatból csillaggá vált.
Fény szülötté, fénnyé vált.
Világosságot hozva szívekbe,
mit érzett ő és szent anyja.

A fenyő

Jézus nem látta a fenyő örökzöldjét,
a cédrusok között jött napvilágra.
A karácsony remény fája a zöldfonatú
fenyő, utoljára hal meg a fák közt,
mint a remény a legvégső,
De a szeretet mit Krisztus jelent,
túlél mindent.

Harang

Harangot nem hallott,
a lélek hívó szóját,
A szív imakolompját.
Felszólít az égen túlra, nézz magadba,
Jézust, hogy hallod, harang az ő lelke.
S ha a szeretet szólni tudna így dalolna,
A hit fényében a remény csendjében
ébredő szólam.

Írta: Kurucz Mária
A Leel-Össy Lóránt Otthon lakója

Korhatár nélkül

Mindenütt jó, de a legjobb otthon, tartja a régi mondás, amely a néhány év előtti világjárvány idejére új értelmezést nyert. Akkor a szigorú egészségügyi előírások otthonaikba parancsolták a gyermekeket és az idős embereket. A sokak életét megmentő intézkedés igen hasznosnak, mégis nehezen elviselhetőnek bizonyult. Annál nagyobb volt az örömünk, amikor újra szabadon találkozhattunk és kitárulhattak a templomok kapui. Utóbb megnyílt és megtelt élettel az új közösségi ház is.

A sokasodó alkalmak között Gergő atya és András atya felhívására megszületett a nyugdíjas klub. Havonta egyszer együtt töltünk egy kellemes és tartalmas szerda délutánt. A nyugdíjas klub elnevezés ugyan helytálló, ám a nyugdíjas jelző mégsem érzékelteti hűen az érdekes témák, a vonzó együttlétek valódi hangulatát. Esetünkben a nyugdíjas szó csupán azt a számunkra kedvező állapotot jelzi, hogy a munka világától immár függetlenül, szabadon rendelkezünk az időnkkel.

Az összejövetelek témái sokfélék, érdekesek, legfőbb vonásuk az érzelmi és lelki gazdagság.

A klubéletet az igényes, olykor közösen választott sokrétű tematika jellemzi. Nívós filmek megtekintése, lélekemelő zeneművek hallgatása mellett költészetünk jeles alkotásai is helyet kaptak az eddigi klubdélutánokon. Az adott téma kötetlen, oldott hangulatú beszélgetésekre is alkalmat ad, gondjaink helyett gondolatainkat oszthatjuk meg egymással.

A klubdélutánokon egyfajta kortalanság érzékelhető. Mondanom sem kell, hogy nem András atyában szaporodnak fel hirtelen az évtizedek, ellenkezőleg, észrevétlenül mi feledkezünk meg másfél órára a kétgenerációnyi különbségről. A bensőséges légkört közvetlenség hatja át, melyhez teáscsészék párája és házi sütemények finom illata társul. A Mindenszentek ünnepével induló hónapban Gabriel Fauré nagyhatású műve, a Requiem csendült fel, és hallhattunk András atya walesi utazásának élményeiről, tanulságairól is.

A klubdélutánokat általában húszan tisztelik meg jelenlétükkel. Az ismerős arcok mellett mindig feltűnnek újak is, a terem tágassága pedig további érdeklődők csatlakozására is lehetőséget nyújt.

Mindenütt jó, de a legjobb otthon, ám ezeken a közös délutánokon az otthonosság fogalma kitágul, érzékelhetővé válik a klubban, amely nyitottságra hív és szeretettel várja a tartalmas együttlétre vágyó érdeklődőket. Friss nyugdíjasokat, felső korhatár nélkül.

Koppányi Miklós

Szeretettel hirdetjük, hogy

római zarándoklatot

szervezünk a 2025-ös szentévben
május 1 és 8 között.
Várható költség személyenként
200.000-250.000 Ft, központilag csak a
szállásdíjat gyűjtjük.

Jelentkezéseket már fogadunk!

ELÉG JÓ

Házaspáros lelkigyakorlat Balatonalmádiban

Immár sokadik alkalommal került megrendezésre november 29-e és december 1-je között plébániánk házaspáros lelkigyakorlata, ezúttal a balatonalmádi Ciszterci Rekreációs Központban. A szervezők – a Náfrádi házaspár, valamint Tóth Tünde és Laci – úgy időzítettek, hogy a záró nap egyben advent első vasárnapja is legyen, így a hétvége adventi készülődésnek, útravalónak is beillett. Plébániánkról 21 házaspár érkezett, a hétvége lelki vezetését pedig a rendkívül jó humorú Czibere Zsolt atya vállalta. Szabó Bandi és Beck Tündi (az atyával kiegészülve) adták a zenei szolgálatot, Mackó mama pedig nem hagyta, hogy bármikor is nassolnivaló nélkül maradjunk.

A hétvége végig jó hangulatban telt, igaz nem egyszer könnyes arcokat is lehetett látni, de ezek talán inkább „csak” az öröm és megkönnyebbülés könnyei voltak. A helyszín igényesen felújított, tiszta – egyesek szerint túlságosan – letisztult közösségi ház volt a Balaton közelében. A földszinti kápolna színes ablakai elsőre talán különösek voltak (és néha el-elvonták figyelmünket), de a délelőtti napsütésben átvilágított színes üveglapok voltaképpen a szentekre emlékeztettek, akik lelkét hasonlóan ragyogja át az isteni fény.

A program péntek este szentmisével egybekötött csöndes szentségimádással kezdődött, mely segített a lenyugvásban, a lélekben való megérkezésben. Szombat reggel – ahogy másnap is – a buzgóbbak közös zsolozsmával kezdték a napot, majd reggeli után a négy közül az első előadást hallgathattuk meg. Ebből megtudhattuk többek között, hogy az „elég jó” fogalma nem lekicsinylő értelmű, hiszen arra kellene mondanunk, ami már tökéletesen megfelelő számunkra, maradéktalanul kielégíti igényeinket. Az előadások egymásra épültek (a nagy én, a nagy ő, a nagy mi, összegzés), köztük elmélyülésre, elmélkedésre is volt lehetőség, valamint – sajnos csak – egy alkalommal kiscsoportos beszélgetésre, gondolat- és problémamegosztásra. Lelki táplálékot természetesen szombaton is kaptunk szentmise, este pedig zenés dicsőítés formájában. Az ekkor majdnem teljesen sötét kápolnát végül a házaspárok által párosával, közösen az oltárra, az Úr Jézus köré helyezett mécsesek világították be. Szombaton került sor a tanúságtételre is Tóth Tünde és Laci jóvoltából, akik majdnem napra pontosan negyven éve élnek boldog házasságban. Az este hátralevő részét ki-ki szabadon tölthette, legtöbben az igen jó hangulatú, kötetlen beszélgetés és poharazgatás mellett tettük le voksunkat.

Vasárnap délelőtt a záró előadásban tisztáztuk gondolatainkat, a szentmise és ebéd után még „gyöngyöt fűztünk”: megbeszéltük ki mit visz haza – elsősorban lelki értelemben. Mindenki élményekkel gazdagon, feltöltődve távozott, megérkezve az adventi várakozás örömteli idejébe.

Ajándékot azonban nem csak lélekben vihettünk haza, ugyanis a záró szentmisében mindenki átadta házastársának (illetve a szervezők az atyának, a résztvevők a szervezőknek) azt a lepecsételt borítékot, benne szíve üzenetével,

amelyet majd csak szenteste, a karácsonyfa alatt nyithatunk ki. A hétvége további ajándéka volt a kapcsolatteremtés is, ugyanis jobban megismerkedhettünk a plébánia házaspárjaival, valamint Istenhez is közelebb tudtunk kerülni.

Ami a szervezőkön múlott (helyszín, szobabeosztás, étkezés, italok, sütemények, program) az tökéletes volt, nem lehetett panasz semmilyen külső körülményre. Köszönet és hála a Jóistennek, a szervezőknek, Zsolt atyának, vendéglátóinknak a hétvége lebonyolításáért, de mindenekelőtt házastársunknak, hogy van nekünk – és ez elég jó.

Szent Joachim házaskör

Egy személyes reflexió…
a házaspáros lelkigyakorlatra

Ádvent kezdetén mi is részt vettünk Balatonalmádiban a házasoknak tartott lelkigyakorlaton. Vasárnap hazafelé megálltunk Akarattyán a magas parton megnézni a Balatont. Az alábbi képen látható látvány tárult elénk. Mi volt benne a csoda? Az ég összefolyt a tó vizével és úgy érezte az ember, mintha egy nagy vízburokban lenne, mint a magzat. Zsolt atya a hétvégén erről is beszélt, ahogy a magzat megszületik a világra a burokból, mi is megszületünk életünk végén az Isten világába. Ezt a burkot éreztem magam körül, mert ott, a parton állva, a látómezőben csak víz terült el. A másik, amire figyelmesek lettünk, hogy a felhős égen nyílt egy rés és a lemenő nap fénye a résen átsugárzott és tükröződött a vízen. Képe mintha egy épület tükörképe lenne..., a mennyei Jeruzsálemé… A vadludak, amelyek tömegével úsztak a vízen, lassan felszálltak, emelkedtek és fekete röptük mintegy jelképe volt számomra az égbe menő lelkeknek. A két nap sok-sok csodája és megszólítottsága mellett ezt is a szívemben őrzöm!

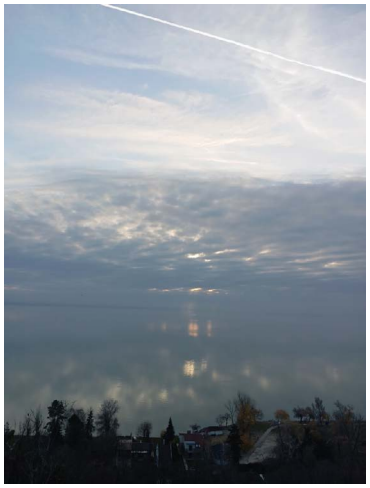

Takaró Mihály:
…Az utolsó születésre várok
Mikor a lélek placentapárnájára ráhajtom fejem
S kicsusszanok végre a vágyott, félt öröklétbe.
(4 születésnapom című verséből részlet)

BT

Bölcsőtől a primiciáig – 7. rész

Most első plébánosunk gimnáziumi éveiről lesz szó, milyen is volt akkori élete falakon belül és kívül. Folytassuk kezdésként az előző szám befejező mondataival: „Tanáraink nagyon kedvesek voltak. Bensőséges, szeretetteljes viszony volt közöttünk, és a meghitt tegezés is tovább járta, aminek igazán szívből örültünk."

És tovább, így! „Csak a német tanárral szemben viseltettünk egy kis antipátiával. Nem a személye iránt, hanem túlbuzgósága miatt. Szerette volna belénk "vágatni" az egész "lidet". Ez pedig sehogy sem ment, bár minden órán elölről kezdtük. A latin tanár minden héten egy órán magyar szöveget diktált, melyet nekünk azonnal latinra kellett fordítanunk. A fordításra 10 percet szánt. Aztán beszedte a füzeteket, és minden alkalommal egyik-másik füzetből felolvasott. Egy ízben szintén felolvasta a fordítást és megkérdezte: ki fordította így? A mellettem ülő Bubnics állt fel. A tanár megnézi a füzet címkéjét és olvassa a tulajdonos nevét: Wimmerth Béla. Nagy derültség az egész osztályban, csak én pirultam el mélységesen, mert mi tagadás, én a Bubnics füzetébe pislogtam, és bizony innen eredt az én fordításom. A tanár úr is mosolygott, de jóindulatúlag megjegyezte: nem szoktál még hozzá a rögtöni fordításhoz. Majd menni fog. Soha oly hálával nem néztem egy tanárom szemébe, mint az övébe. Nem szégyenített meg.

Vasár- és ünnepnap testületileg vettünk részt a szentmisén a gimnáziumhoz közel fekvő templomban. A hittanár itt zsúfolta össze valamennyi tanítványát. A lányok a padban ültek, mi pedig a padok mellett álltunk. Szégyelltem magam mindig, mert olyan kokettirozás és kuncogás folyt a két nembeli tanulók között, hogy valóságos botrány volt. A mise mindig három papos volt. A nyolcadikos kispapok segédkeztek. Hogy irigyeltem őket! Ők már útban voltak az oltár felé. Reverendában jártak. Teljesül-e az én szívem vágya, hogy valamikor én is ezen az úton haladhatok? A diák misét nem tartottam érdemes mise hallgatásnak. Utána mindig elmentem a székesegyházba. Felmentem az oldalkarzatra és onnan hallgattam a misét, gyönyörködtem a zenében és a pompás énekben. A miséről azzal a biztos öntudattal tértem haza, hogy eleget tettem a vasárnapi szentmise hallgatás kötelezettségének.

Besztercebányának nagyon szép a környéke. Egyik oldalon hatalmas, többszáz hold területnyi rét a határa Radvány felé. A rét közepén ásványvíz forrás. Gyakran megfordultam a réten és mindig végig mentem rajta, mert a szélén ott volt a radványi templom. Ennek nevezetessége, hogy dombon fekszik és 100, vagy még több lépcsőn lehet feljutni hozzá. Bizony még nyáron is elég fárasztó volt a feljutás, télen pedig lehetetlen. A lépcső ugyanis csak fedett és nem zárt volt – és a szél minden oldalról befújta a havat, melyet bizony nem sepertek le róla. A lépcsőfokok megteltek hóval, ez megfagyott és lehetetlenné tette a feljutást.

A város másik oldalán két ásványvíz forrás is volt. Mindháromnak kitűnő vize gyógyhatású is volt. Sokan ivóvíz helyett is használták. Mind a három forrás nagyban hozzájárult létfenntartásomhoz. Beálltam ugyanis vízhordónak. Ötliteres fonott üvegben szállítottam házról-házra a vizet. Egy üvegért 25 krajcárt fizettek. Én pedig rendesen két üveggel szállítottam egyszerre, és volt nap, mikor kétszer is megtettem az utat. Egy forint kereset! Sok mindenre futotta belőle. De utána is kellett néznem minden keresetforrásnak – magam tartottam fenn magam."

Folyt.köv. *Sz.M.*

SZENTMISÉK RENDJE KARÁCSONYKOR

December 24, kedd:

7.30; éjféli mise

December 25, karácsony napja, szerda:

7.00; 9:00, 10:30

December 26. csütörtök:

7:30, 18:00

December 31. kedd:

7:30, 18:00

Január 1. szerda:

9:00, 10:30, 18:00

A főplébániai iroda az ünnepek alatt zárva tart.

telefon/fax: 1/290-3036
e-mail: pszlorincfoplebania@gmail.com
honlap: pestszentlorinc.plebania.hu
bankszámla: CIB 10702277-75393485-51100005

Idén is megszervezzük a **betlehemes játékot**. December 20-án, 21-én és 22-én járjuk a házakat, intézményeket. **December 24-én 16 órakor templomunkban is előadjuk**, amelyre szeretettel várjuk a gyermekes családokat.

* * *

Adventi gyóntatási napokat tartunk december 21-én és 22-én. Szombaton a roráte mise utántól egészen délelőtt 10 óráig, vasárnap délután 3 órától este 7 óráig várjuk a bűnbánókat.

* * *

A februárban induló **Szentlélek szemináriumra** már lehet jelentkezni, részletek a hirdetőtáblán és a honlapon találhatók.

* * *

A következő **bakancskoptató hétvége** időpontja: 2025. június 6-8. (a pünkösdi hétvége). További részletek hamarosan.

* * *

Biztatjuk a testvéreket, hogy az **éves egyházi hozzájárulást** fizessék be, akik eddig nem tették volna. Akik megtették, azoknak Isten fizesse meg!

Felelős kiadó:
Budapest-Pestszentlőrinci
Mária Szeplőtelen Szíve Főplébánia
1181 Budapest, Batthyány u. 87/b
Dr. Harmai Gábor plébános

Munkatársak:
Szerkesztő: Ledneczki Ágí
Korrektor: Fierer Zsuzsa
Tördelés: Koppányi Viola
Szilárdi Ferencné, Nagyné Ficza Mariann
Következő lapzárta: 2025. március 28.